

З Великого Мидська дійшов до Берліна

Ветерани... Слово, яке таїть в собі горе, сум і водночас гордість. Саме ветеранам, яких залишилось дуже мало, ми завдячуємо своїм сьогоднішнім життям.

В нашому селі залишився один ветеран, який народився і проживає поруч з нами, і певний час працював завгоспом у школі

Жук Іван Романович - житель села В. Мидськ. Народився 10 січня 1925 року. Він завітав у навчальний заклад на зустріч з учнями та вчителями, повідав цікаві і зворушливі історії зі свого життя.

«Потрапив на фронт у 19 років. До того часу батьки і троє братів загинули, їх спалили німці. На війну було йти страшно, але, опинившись там, страх зникає і з'являється бажання вижити. На фронті витримав голод, холод, прийшов до Берліна і ні разу не захворів. Пройшов тяжкий бойовий шлях. Був рядовим, в бій ішов з гвинтівкою, пізніше з кулеметом. Дивізія проходила через Литву і першою ввійшла в Прусію, ми визволяли місто за містом. Брав участь у визволенні таких міст: Каунас, Інсенбург, Черняковськ, Ельбінг, Пілава, Кенігсберг. Мав поранення в ногу та контузію. До Берліна йшли 20 км, перемогу саме там і зустріли. В той час був на варті і почув чергу кулеметних пострілів. Не розуміючи, що трапилось, пішов спитати. З'ясувалося, що так сповістили про Перемогу».

Іван Романович любить дітей і з радістю погодився зустрітися з учнями. Був зворушений, що діти, односельці цікавляться подіями II світової війни. Бо це свідчить про те, що всі хочуть миру і спокою для нашої держави. Адже саме сучасні події в Україні все частіше викликають спогади у ветеранів, пов'язані з II світовою війною.

Іван Романович, як і всі люди в Україні, сподівається, що скоро запанує мир на нашій Україні.

Слова щирої вдячності за великий внесок у перемогу нашого народу над ворогами Івану Романовичу адресувала директор навчального закладу Марія Євгенівна Комар. Вона побажала ветерану міцного здоров'я, довголіття, поваги від людей, онуків і правнуків.

**О. КОШУДЬКО, вчитель історії
Великомидського НВК**